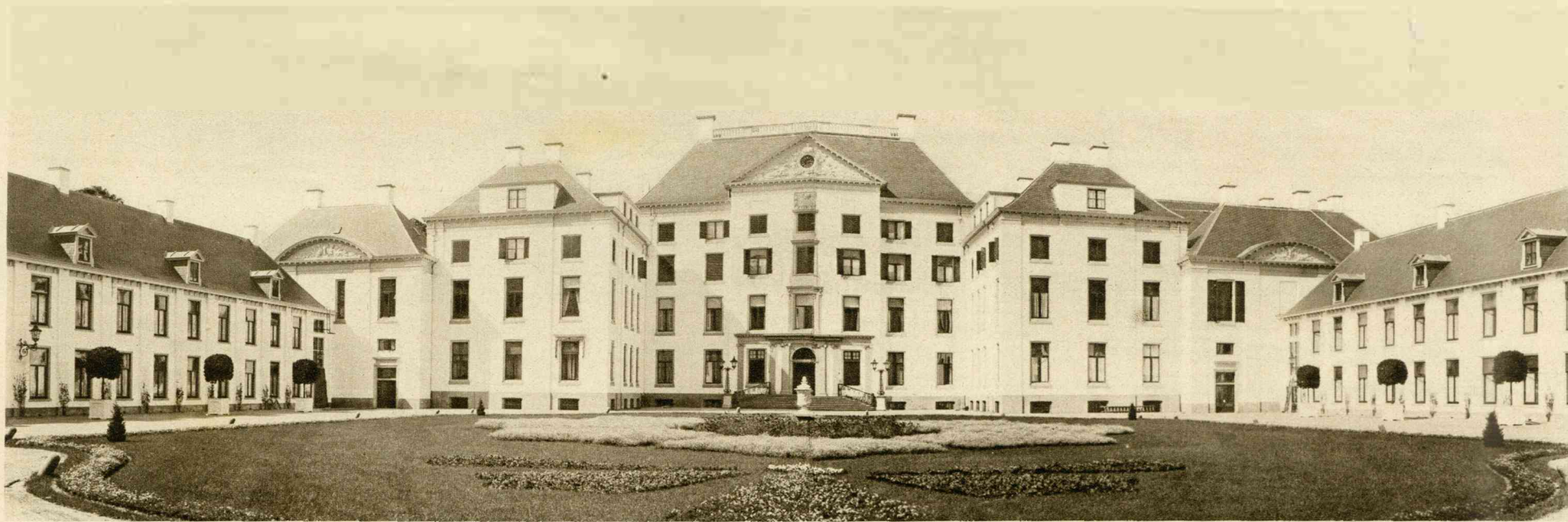

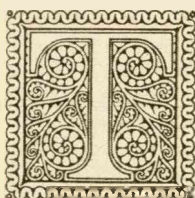
HET ZOMERVERBLIJF DER KONINKLIJKE FAMILIE HET LOO. ZOALS HET ER NA DE VERBOUWING EN RESTAURATIE THANS UITZIET.

Foto opgenomen door het „Haagsch Illustratie- en Persbureau“, met vergunning van H.M. de Koningin.

Aard der verbouwing: linker- en rechtervleugels zijn geheel gerestaureerd en verfraaid, over het geheel talrijke vensters aangebracht. Het middenhoofdgebouw werd een etage hooger gemaakt, waartoe het bovengedeelte en dak geheel is weggebroken. Het Paleis is thans aanmerkelijk hooger geworden. Links en rechts zijn de voor de vleugels staande boomen verwijderd en is een nieuw park aangelegd. Buiten de hekken werden groote, nieuwe vleugels gebouwd voor het personeel.

De Zigeunerin.

Hoe twee dappere soldaten door een mooie vrouw verschalkt werden — en van het geheim dat zij met een van beiden had. Door Kapitein Oswald Dallas. ————— (Vervolg)

oen stak hij zijn sigaar weer in zijn mond. Hij was blijkbaar niet in een mededeelzame bui. Er kwam een leelijke grijns op het verweerde gezicht van den sergeant.

„Als U dat dansende vrouwmensch soms bedoelt, luitenant“

De Lisle keerde zich driftig om. Toen bekoelde zijn woede ineens. Al was zij nog zoo mooi, een dansend vrouwmensch was zij toch! —

„Nu sergeant,“ zei hij kortaf, „wat is er met haar?“

„Neem mij niet kwalijk, luitenant. Ik dacht dat U naar haar vroeg.“

„En wat dan nog?“

„Niets luitenant, alleen maar dat zij weg is.“

„Weg!“ zei de officier onthutst.

„Ja luitenant. Zij en de man met de gitaar. Ik vroeg haar de fandango voor ons te dansen, maar zij vloog op als buskruit en ik dacht dat de man van woede zou stikken. Lieve hemel, wat een taal sloeg hij uit!“

Vol ergernis beet de Lisle op zijn lippen.

„Welke richting zijn zij uitgegaan?“ vroeg hij haastig.

De sergeant wees den weg naar Almeida af.

De Lisle vloekte binnensmonds. „Waarom hebt ge hun dat niet belet?“ vroeg hij streng.

„Omdat het mij niet bevelen was, luitenant,“ antwoordde de sergeant gekwetst door het optreden van den officier. En oolijk voegde hij er aan toe: „Bovendien dacht ik dat het vrienden van U waren.“

„Hoe lang zijn zij onderweg?“

„Zoowat twee uur.“

„Wij zouden hen dus nog in kunnen halen,“ sprak de Lisle in gedachten. „Zij doen niet meer dan drie mijl per uur.“ Hij dacht aan de dunne schoentjes van het meisje. Zij deugden vast niet om een stoffigen Spaanschen landweg af te loopen. Naar alle waarschijnlijkheid zou zij haar schoenen en kousen wel uitdoen.

„Mischien halen wij ze in,“ bracht de sergeant in het midden, „maar mischien ook niet. Als we nagaan wat een rit de paarden al achter den rug hebben, zou ik wel denken van niet.“

„Wat bedoel je? Zij zijn toch te voet?“

„O heere neen, luitenant,“ antwoordde de sergeant en schudde zijn grijs hoofd.

„Je wilt toch niet beweren dat zij paarden hebben?“ zei de Lisle hoonend. Het idee alleen vond hij al ongerijmd.

„Nee, luitenant. Paarden hadden zij niet,“ hernam de sergeant, die aan zijn ras getrouw niets meer losliet dan wat hem rechtstreeks gevraagd werd.

„Wat dan wel? Alle duivels, spreek toch op!“

„Muilezels.“

„Muilezels?“

„Ja, luitenant, muilezels. En zulke mooie als ik nog nooit gezien heb.“

De jonge officier stampte hard op den grond, zoodat zijn sporen kletterden. „Alle manschappen dadelijk in 't zadel, sergeant. We moeten deze menschen inhalen!“

De sergeant grinnikte in zichzelf en door de een of andere verborgen oorzaak

weerkaatste zijn glimlach op 't gelaat van den steeds zwijgenden herbergier. Binnen drie minuten was de kleine troep dragonders voor het wijnhuis opgesteld.

Met gefronste wenkbrauwen besteede de officier zijn merrie. „Een, twee, drie, rechtsonkeert. Voorwaarts, Marsch!“ commandeerde hij.

Met de Lisle voorop, reden de soldaten den weg af in een wolk van stof gehuld. De herbergier stond op, nam zijn sigaar met een zwaai uit zijn mond en grijnslachte.

„Los Inglesos, wat zijn 't toch uilen!“ zei hij.

IV.

Het liep tegen den avond van den volgenden dag toen de Lisle en zijn soldaten kletterend door de slecht geplaveide straten van het dorp Pomale reden. Grijs en dreigend zag het kasteel Pomale, dat scherp omlijnd tegen de roode avondlucht afstak, van zijn rotsachtige verhevenheid op het omringende landschap neer.

Nu de jonge officier het einde van zijn tocht naderde, trachtte hij de beste manier te bedenken om zich van zijn opdracht te kwijten. Bij zijn vertrek had alles hem zoo eenvoudig toegeschenen, maar nu was hij zoo onzeker hoe te handelen. Ten eerste moet hij het pakje, dat in zijn sabeltasch zat, aan de markiezin overhandigen. Tot zoover waren er geen moeilijkheden „als de bewuste dame tenminste op het kasteel aanwezig is“, sprak hij tot zichzelf. „Zoo niet, wat dan? Dat had ik wel eens mogen vragen. Daarna moet ik haar verzoeken met mij mee terug te gaan, wat evenmin moeilijkheden oplevert, altijd als zij er is . . . maar, gesteld dat zij weigert aan mijn uitnoodiging gehoor te geven, dan moet ik geweld gebruiken en dit gedeelte van de opdracht bevalt mij niet.“

Hoe meer hij erover nadacht, hoe minder aantrekkelijk

het hem voorkwam. Aangezien die gedachte hem zeer onaangenaam was, verdiepte hij zich er maar niet verder in, maar hield zich liever bezig met de vraag of de bewuste dame jong of oud, leelijk of mooi zou blijken te zijn. Dit zou hij echter spoedig genoeg weten als hij haar zag en zoo zette hij ook die gedachte uit zijn hoofd.

Er viel geen spoor van het dansende meisje en haar metgezel te bekennen en de enkele vragen die hij aan voorbijgangers gedaan had, hadden tot geen bevredigend resultaat geleid, iets wat hem onrustig stemde. Toen zij het dorp door waren, liep de weg tusschen twee lage heuvels en maakte een zeer sterke kromming. De beide voorrijders waren de bocht om en uit 't gezicht verdwenen, toen zij eensklaps in woeste vaart terugkeerden. De Lisle liet halt houden en wachtte. „De vijand!“ schreeuwde een der terugkeerende soldaten. Nauwelijks had deze kreet weerklonken, of een sterke bende huzaren in de lichtblauwe uniform der bereden jagers kwam in 't zicht. Voor beide partijen was de weg te smal om zich op te stellen, iets wat de jonge officier met voldoening opmerkte. Zijn hart klopte van opwindung. Hij rees half op in zijn stijgbeugels en keek om.

„Trekt 't zwaard,“ beval hij, „voorwaarts, aanvalen!“

De dragonders gaven hun paarden de sporen en stormden voorwaarts. Het was onbezonnen, op het roekelooze af . . . maar wanneer overwoog onstuimige jeugd gevolgen? — Het bloed joeg de Lisle door de aderen; het jubelde in hem door de opwindung van den krijg. De knappe donkere aanvoerder der Fransche troep sperde zijn oogen verwonderd open, toen hij het handjevol Engelschen zag dat op hen atstormde. Met een schok ontmoetten de aanvoerders elkaar; de degens kruisten onder luid gekletter. De Fransche aanvoerder haalde zijdelings uit en trachtte de Lisle in het voorbijgaan te raken. Met een woesten lach pareerde de jongeling den stoot, wendde met een snelle teugelen kniebeweging de kleine merrie om en zoo stonden de beide mannen vlak tegenover elkaar en zwaaiden met hun degens als dorschvlegels. De Engelschen telden een tegen tien. De helft viel — de overigen vochten door.

„Geef u over, monsieur!“ riep de Fransche officier.

„Als gij aan de galg hangt,“ antwoordde de Lisle, hem een rechtstreekschen stoot toedienende. (Wordt Vervolg).

GEMEENTELIJKE THEETUIN EN RESTAURANT „DE BOSCHJES VAN POOT“ TE 'S-GRAVENHAGE.

Dit fraaie gebouw, dat in een prachtige omgeving ligt, is door de gemeente voor den tijd van 20 jaar verpacht. (foto J. B. Hijmans).

RAADGEVING.

Wij geven den koopers van onze losse nummers in overweging zich op ons blad te abonneren, daar zij dan alle nummers direct na verschijning thuisbezorgd krijgen en zij er dus verzekerd van zijn op het eind van het jaar alle afleveringen te bezitten, teneinde deze te laten inbinden.